Mizah

Su işlerimiz..

KÖYLÜ BÖYLE Mİ YÜKSELECEKTİ?!

FIKRALAR

Çevir kazı yanmasın!

Genç kız telefonu açtı. «Alo!» diyen sesi tanımıştı.

— A! Nejat sen misin? dedi. Affedersin, yanlış çevirmişim!

Erkek sesi cevap verdi:

— Zarar yok, sevgilim. Ben de başka numara çevirmek üzereydim...

Aklınla bin yaşa!

Karısı kapıdan içeri girdiği zaman başında yeni bir şapka vardı. Kocası:

— Eyvah! Diye elini alnına vurdu. Yine yaktın beni! Söyle bakayım, kaça aldın o şapkayı?

Kadın sırıtarak cevap verdi:

— Bedava aldım!!

— Bedava mı?

— Evet! Bak nasıl oldu: Şapkacı evvelâ altmış lira dedi. Pazarlık ettim, otuz liraya indirdim. Bu suretle otuz lira kazanmış oldum. İşte o kazandığım otuz lira ile de şapkayı aldım, iyi değil mi?

Masaj

Genç kadın şişmanlıktan müşteki idi. Doktora baş vurdu. Doktor, uzun bir muayeneden sonra:

— En kestirme çare, masajdır, hanımefendi, dedi.

Kadın, mahzun bir halde başını salladı:

— Nafile doktor bey, o da fayda etmiyor.

— Demek masajı denediniz?

— Denemek de söz mü! Günde dört kere tramvaya biniyorum.

Kantarın topuzu

Salamon hayatını sigortaya almak istiyordu. Doğan Sigorta Şirketine gitti.

Sordular:

— Baban genç yaşında mı öldü?

— Evet! Yirmibeşinde!

— Annen?

— O da yirmisinde.

Cevap verdiler:

— Sizin de erken erken ölmeniz ihtimali var. Sigorta edemeyiz.

Salamon öğrendi ya; bu sefer başka bir şirkete gitti, aynı suale şu cevabı verdi:

— Benim babasi doksan uç yaşında kalbden ölmüştür; anasi da yuz on yaşında ablami doğururken mefat etmiştir.

Yalan

Nureddin Artamı, palavracı, dubaracı biri ziyarete gelmişti. Söz arasında:

— Ustadım, dedi. Nişanlandım. Nişanlımı görme. Güzelliğinden başka o kadar zeki, o kadar akıllı ki, benim her yalanımı yüzüme vuruyor.

Nureddin Artam, içini çekti:

— Yazık!

diye, hayıflandı. Bu hal, delikanlının garibine gitmişti:

— Neden: «yazık!» diye üzüldünüz?

dedi. Nureddin Artam:

— Neden olacak? dedi. Keşke, şimdi burada bulunsaydı da, senin bu yalanını da yüzüne vursaydı!

Evlât

İhtiyar ve zengin bir adamdı. Evi eski zaman tarzı süslenmiş, hoş bir yerdi. Duvarlarda tablolar, fotoğraflar doluydu.

Misafirlerden biri, duvardaki, altı aylık bir çocuk resmini göstererek sordu:

— Oğlunuz mu?

İhtiyar, gayet sakin bir şekilde cevap verdi:

— Hayır, babam.

Kâbus

Büyük sanatkâr Raşit Rızanın jübilesi için hazırlıklar yapılıyordu. Genç bir kadın sanatkâr üstada sordu:

— Müsaade ederseniz, dedi. Kızım biraz piyano çalsın!

Ustat:

— Hay, hay!

dedi ve kız piyanoya geçti. Berbat, kötü bir çalış. Kız, yarım saat kadar kafa ütüledikten sonra çıktı, gitti. Ustat Ali Rıza ev sahibine:

— Galiba, dedi. Kızımız piyanoya daha yeni başlamış!

Ev sahibi itiraz etti:

— Yoo! dedi On sene kâdar oldu..

Ali Rıza Şengel gayet ciddi bir tavırla cevap verdi:

— O halde, evinize istenmedik misafirler az geliyor demek!..

SALON

Martın birinci günü harikulâde bir nüsha daha sunuyor.

Büyük Türk ediplerinin ve şairlerinin âdeta birbirlerile yarış edercesine hazırladıkları en mutena yazılar, bu nüshanın bellibaşlı bir fevkalâdeliğidir.

SALON her sayısile genç ve ihtiyar bütün okuyucularının beğendikleri tek mecmuadır.

Çıkar çıkmaz kapışılacak olan bu mecmuayı, ayın birinci günü almazsanız, belki bulamazsınız. Müvezzilerinize, evinize bırakmasını söylemeği unutmayınız.

— Evlenmeyi hiç düşünmüyorsunuz galiba?!

Raşit Rıza, genç artisti tepeden tırnağa süzdü:

— Ne münasebet, dedi. Benim de içkiyi fazla kaçırdığım veya kâbuslu rüyalar gördüğüm akşamlar oluyor!

Piyano saati

Türk musikisinin büyük üstatlarından Ali Rıza Şengel, yeni tanıştığı bir zatı ziyarete gitmişti. Hoş beşten sonra, ev sahibi:

Yadigâr

Yayha Kemal Beyatlının Pâkistana hareketinden bir, iki gün evveldi. Sevgili dostu, Gümrükler Umum Müdürü Celâdet Barbarosoğlu, Ankaradaki evinde üstada mükellef bir ziyafet verdi.

Yeniliyor, içiliyor ve Barbaros kardeşlerin Siret'i nefis mezeler hazırlıyor, Resaî'si, şarkılar, gazeller okuyor; o susuyor, Celâdet Barbarosoğlu, Yahya Kemal Beyatlının şiirlerini inşad ediyordu.

Ustad mestolmuştu:

— Pâkistana, diyordu, bu güzel hatırayla gidiyorum. Bu akşamı hiç unutmıyacağım..

Bir aralık o kadar coştu, o kadar coştu ki, nihayet dayanamadı, Celâdet Barbarosoğlunun omuzunu okşadı:

— Barbaros Hayrettin Paşa, dedi, bize donanma bırakmadı ama, sizi bıraktı!.

SAYİ : 86 — Cilt : 4 Fiatı 25 Kuruştur 27 ŞUBAT 1948

Mizah

Sahibi: RAMİZ GÖKÇE
ABONE:
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.

Posta kutusu : 255
İdarehanesi : İstanbul, Babıâli Caddesi,
Vilâyet Konağı yanı, No. 10
Telefon: 20715

• CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK. TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI •

Sahte Kabadayılar..

Kurt, ormana dalmış, keklik demiş yakalayınca gövdeye indirmiş; yaban kedisi demiş parçalamış, yutmuş; dağ keçisini kıtır kıtır yemiş, üstüne de bir:

— Oh, yarabbi şükür, bugün de doyduk!

u basmış. Rahat adımlarla ilerlerken bir de ne görsün: İri ve semiz bir deve yere çökmüş uyuyor. Üstüne atlayıp paralıyacak ama, karnı adamakıllı tok. Böyle mükemmel bir avı da elden kaçırmak istemiyor. Kendi kendisine:

— Zaten, demiş. Beni de bir rehavet bastı. Biraz uyumalıyım. Ama, ben uyanıncaya kadar, ya deve kalkar giderse?

Kurt, ona da bir çare bulmuş, kuyruğunu devenin kuyruğuna bağlamış, müsterih bir tavırla uykuya dalmış.

Bir müddet sonra, müthiş bir sarsıntıyla uyanmış. Ayağa fırlıyan deve, dört nala koşuyor, kuyruğundan onun kuyruğuna bağlı olan kurt da baş aşağı, bir saat rakkası gibi sallanıyor.

Yolda, kendilerine bir tilki rastlamış. Kurdu bu vaziyette görünce gülmeğe başlamış:

— Ayol, demiş. Bu ne hal? Nereye böyle?

Kurt da acı acı gülmüş:

— Vallahi, demiş. Bir devletlinin kuyruğuna bağlandık ama, nereye gittiğimizi hüda bilir!

Bulgarlar, yanlışlıkla hudutlarını geçen iki tayyaremize ateş ettiler ve bir pilotumuzun şehadetine sebep oldular.

İlk günler, bâlâ pervazane konuşan bu sahte kabadayılar, hükûmetimizin işi ciddî tuttuğunu görünce, derhal yelkenleri suya indirdiler ve tevil yoluna saptılar.

Bir devletlinin kuyruğuna bağlanarak nereye gittiğini bilmiyen Bulgarlara hatırlatmak isteriz ki: Her kuşun eti yenmez!

MİZAHÇI

BASIN SUİİSTİMALLERLE MÜCADELEDE :

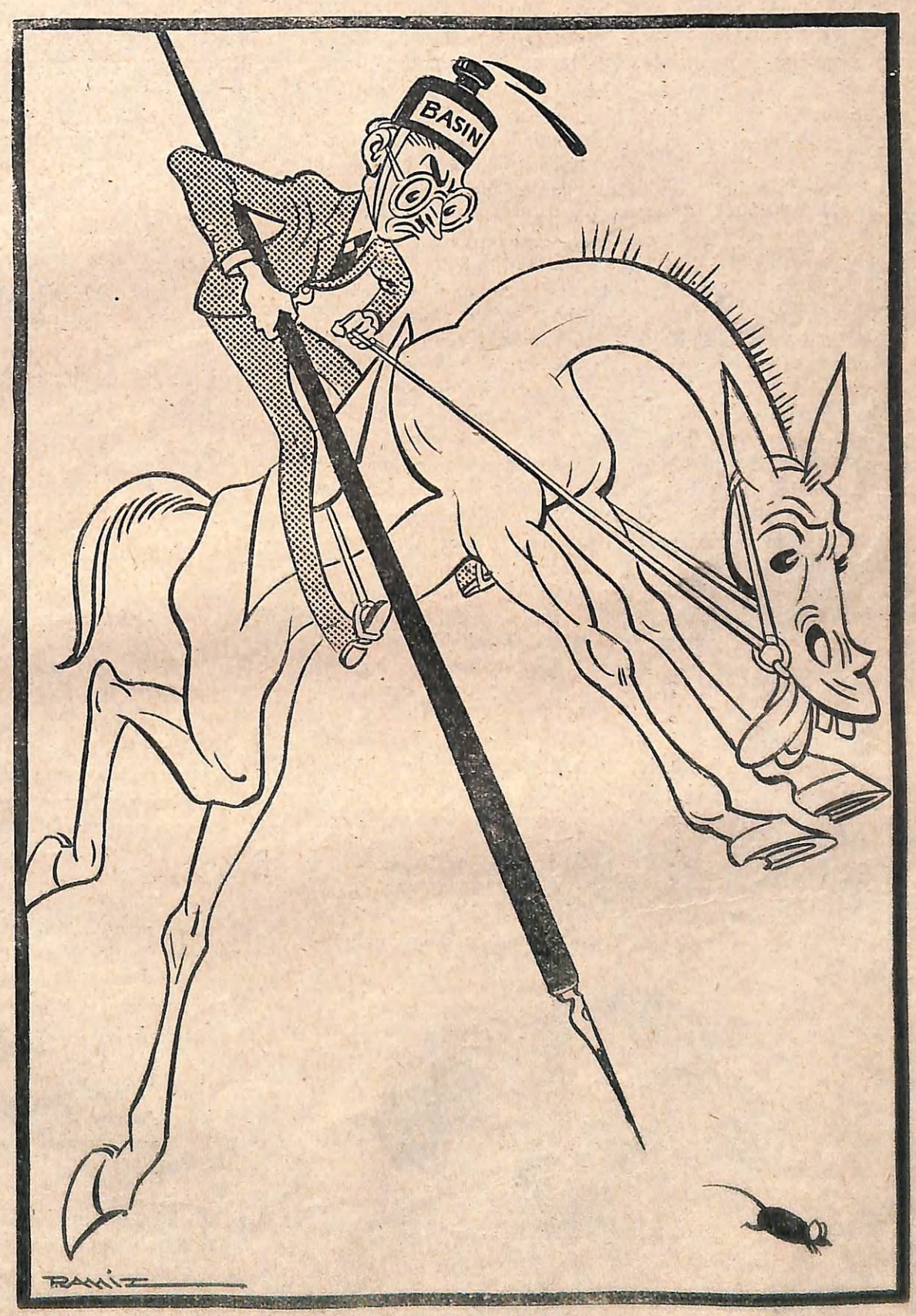

— Nafile şahlanma, onu Ankara kedisi bile yakalıyamıyor!

İki Merasim

Yazan: Ertuğrul Şevket

— Kızımı, Cuma akşamı evlendiriyorum. Maaile bekliyoruz!

Çekingen bir sesi vardı. Dâvetiye bastıramadığı için hatırlı saydığı dostlarını birer birer dâvet etmek, onu, üzmüşe benziyordu.

Gündüz nikâh olmuştu. Cuma akşamı düğündeydik. Iki katlı ahşap evin sofası, hınçahınçtı. Etrafı, bir mabedin derin sessizliği sarmıştı. Elli mumluk bir elektrik lâmbası, ortalığı aydınlatıyordu. Evin küçük çocuğu:

— Vay canına be!. dedi. Bu gece burası gündüz gibi olmuş..

Belliki; bu elli mumluk lâmba, bu akşam için, düğün şerefine yakılmıştı.

Sessizlik devam ediyordu. Uzun tahta masanın üzerinde birkaç tabak, içlerinde birkaç portakal göze çarpıyordu. Ihtiyarsız olarak rahmetli büyük annemin birçok dişi dökülmüş ağzını hatırladım: Bu tabaklar içerisindeki portakallar, seyrek dişli bir ağza ne kadar da çok benziyordu.

Kiloluk şişelerden, kiminin kadehine, kiminin kadeh yerine geçen kahve fincanına, çay, su bardağına rakılar kondu. Ev sahibi, zoraki bir tebessümle:

— Şerefe!

diye, su bardağını kaldırdı. Misafirler de, ağlamamak için dişlerini sıkıyorlarmış intıbaını veren bir tavırla:

— Şerefe!

— Şerefe!

diye, hisselerine düşen rakı kaplarını havalandırdılar..

Kaynanaların, kayın babaların. misafirlerin, hattâ, gelinle damadın yüzlerinden düşen bin parça olacak. Bu ne biçim düğün eviydi? Sanki herkes, bizzat gelinle güvey bile bu birleşmenin aleyhinde idiler. Halbuki kulağıma çalınan bir lâfa göre, iki genç birbirlerini sevmişler, mutat hilâfı olarak analarile babaları da bu sevgiyi yerinde bulmuşlar ve etekleri zil çala çala onları elele vermişlerdi.

Yanımda oturan, benim gibi davetli eski bir arkadaşıma, bu neşesizliğin sebebini sordum. Adeta kızdı:

— Patagonyadan mı geliyorsun be?! dedi. Şu kırtıpil masayı hazırlamak için sarfedilen para, üç yüzü aşmıştır. Adamcağız, kızının düğün elbisesini almak için benden yirmi lira borç istedi. Sözde dükkân, tezgâh sahibi.. Damad da askerden yeni gelmiş, daha dün, otuzbeş lira aslî maaş ile bir vazife bulmuş. Babasının hali malûm: eline ayda ikiyüz lira geçiyor. Dosta, düşmana mahcup olmamak için kızın parmağına şu yüzüğü taktılar amma, evde de baba yadigârı ne kap kaldı, ne kacak! Misafirler de, tır halli, bir halli!. Ne duruyorsun? Sen gülsene!..

Gece yarısına doğru, bu orta halli denen ailenin evinden, bu abus u vech kimselerin arasından âdeta kaçtım. Ruhumu bir kasavet kaplamış, kalbime bir gam, bir gusse canavarı yerleşmişti. Kulaklarımda arkadaşımın sözleri akisler yapıyor, onun inadına gülmek isterken, gözlerimden şıpır şıpır yaşlar akıyordu...

***

O da ölmüş ha?! O, küçük dağlara tenezzül etmeyip de büyük dağları yaratmağa kalkan, hattâ yaratan zat. O, milyoner.. o, harbin, servetine servet katan ünlü zatı. Nihayet o da ha?!

Cenaze merasimindeyim. Tabutu eller üzerinde götürülüyor, arkasından bir kalabalık, bir cemmi gafir yürüyor.

Iri göbekli, kalın enseli, şık elbiseli, varlıklı arkadaşları:

— Hey Allahım! diyorlar. Hiç ölecek adammıydı? Hani Saadet hanımefendi için ne demişti? Hatırlıyorsun değil mi?

Iri göbekli, ikide bir arkasına dönüp kendisini takip eden hususî otomobilinin şoförüne, kaşla, gözle işaret ve direktif veren zat, tegafülden geliyor. Oteki, müstehcen, Savcı Beyefendi hazretleri dinlese kulaklarına kadar kızaracağı bir hikâye anlatıyor. Etraftan hakkahalar, fütursuz kahkahalar bir dua nağmeleri gibi yükseliyor.

«Ayıp olur!» endişesile, cenazeyi takip eden, alaydaki yerimi değiştiriyorum. A, a, a! Burada da, merhumun bir başka fıkrasını anlatıyorlar ve basıyorlar kahkahayı!...

Cenaze, kabre konuluncıya kadar, hep merhumun ölmiyecek adamlığından bahsedildi, hep merhumun fıkraları anlatıldı, hep kahkahalar atıldı.

Merasimin sonuna doğru, benim de cıvatalarım gevşemiş olacak ki, kasıklarımı tuta tuta gülmeğe, kahkahalar atmağa başladım.

Oh be! Gülmek ve gülenler arasında bulunmak ne güzel şey! Ne yapayım öyle düğünleri? Beni, bu cinsten olan ve ölen adamların cenaze merasimine çağırsınlar!

— *Galatasaray - Fener maçında biz kazanacağız.*
— *Sarı lâcivertlerden misin, yoksa sarı kırmızılardan mı?*
— *Ne ondan, ne ondan, kara borsadan!*

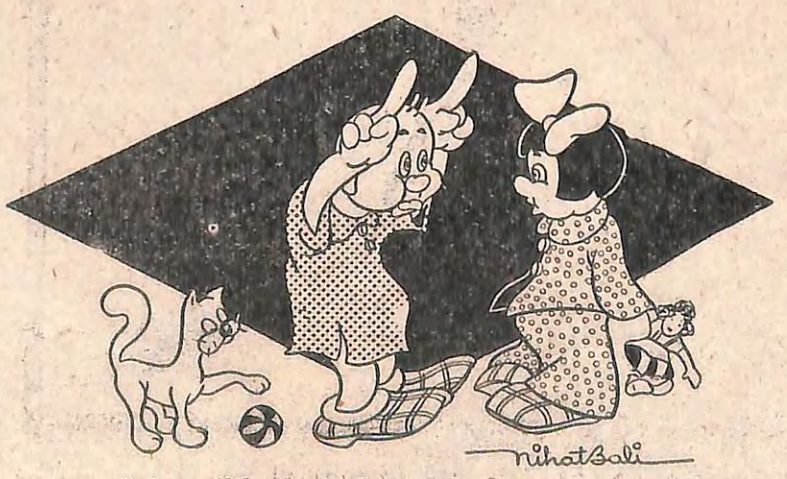

Kız — Gel evcilik oynıyalım..
Erkek — Pırt.. Benim böyle olmağa niyetim yok!

Aile kavgası

I

Demokrat Partide kardeş cidâli
Ayın kaydettiği mühim haberdir;
Sûriye isyânı, Çek ihtilâli
Bu şapa nisbetle az çok şekerdir.

II

Sözüne bakmayın bilir bilmezin,
Ortada tahlîli vardır bir tezin:
«Kumanda, hakkıdır genel merkezin;
Meclis grupu da bir emirberdir.»

III

Bırakıp bir yana partizanlığı
Tenvîre çalışın bu karanlığı;
Doğrusu, şu merkez kumandanlığı
Sıkıyönetimle süt biraderdir!

IV

Açtılar bu yolda nutuk gazâsı
Genel idârenin birkaç âzâsı;
Meclis grupunun hakk-ı kazâsı,
Sanırım, ne olsa gayr-ı münkerdir.

V

Milletvekilleri bu fikre karşı
Çaldı bir ağızdan hürriyet marşı;
Marşlarla nutuklar titretti arşı,
Her biri nev'inde bir şâheserdir.

VI

Terketti hırsından Fuâd uykuyu,
Doğuştan çetindir Adnanın huyu;
Köprüsüz yaraşmaz Menderes suyu;
Bu yüzden ikisi hep berâberdir.

VII

Fuad Köprülüde ilmî dirâyet,
Adnan Mendereste fennî kifâyet;
Meclis grupunda hakkı şikâyet!
Onlar bu grupta sanki mihverdir.

VIII

Dediler: «Gidelim, verip elele:
İzmirde çözülür belki mes'ele.
Çantayı, bavulu alıp acele
İzmiri ziyâret hacc-ı ekberdir!

IX

Selânik, kıblesi meşrûtiyetin;
Ankara, kâbesi cumhuriyetin;
Mihrâbı neresi ya hürriyetin?
İzmir dedikleri mutlu bir yerdir.

X

Orada nutuklar îrâd ederiz,
Gazâ bayrakları küşâd ederiz,
Azlıkla çokluğa cihâd ederiz;
Tesîri az olsa yine zaferdir!»

XI

Etse de yiğitler ne kadar inâd
Siyaset ufkunda geçmez tek kanat;
Her kim ki şahsına eder istînad,
Onların misâli Kenan Önerdir.

XII

Ozan der: Dinlemem kûs ü nekkâre;
İnadla bu işler olmaz idâre,
Dâvânın halline yegâne çare,
Gönül iklîmine doğru seferdir.

Deli Ozan

— Iş anam, vergi memuru gibi sağıyon!

Dön Geri

Rusların epey zamanberi, atom bombası yapmağa uğraştıklarını işitip duruyoruz.

Kimi yalan dedi, kimi doğru. Kimi Amerikaya karşı kuru sıkı tehdit dedi, kimi dünyayı sahici felâkete doğru götüren katır inadı dedi.

Şimdi işitiyoruz. Ruslar, hakikaten bu işe girişmişler. Araştırmalar yapmışlar, müteahassısları zora koymuşlar, atölyeler, fabrikalar kurmuşlar, milyonlar harcamışlar. Makineler cayır cayır işlemiş, atom bombası meydana gelmiş.

Gelmiş ama, bir ormanda yapılan ilk tecrübe fiyasko vermiş. Bomba patlamamış. Hemen arkasından, tabiî, sabotaj şüphesi, tahkikat falan.

Ben ikinci tecrübenin de cılk çıkacağını sanıyorum.

Karaköy köprüsünden para ile geçildiği devirde, kim olduğunu şimdi hatırlayamadığım bir mukallit, köprüden parasız geçmenin usulünü lâz şivesile şöyle anlatırdı:

— Yenicami merdivenlerine kadar gerilersin. Oradan hız alıp kendini köprüye doğru veryansın edersin. Geçtiiin, geçtin, geçemedin, dön geri. Yine camie kadar gidersin, bir daha koşarsın. Geçtiin, geçtin, geçemedin, artık inat etme!

Erkek — Pek açıksın..
Kadın — Demokratlar balosuna gideceğim, onlar açık olmayı severler!

Amerikadaki papeller:

Bir türlü anlıyamadık gitti! Kimi yüz milyon dedi, kimi yüz elli milyon! Kimi, bir takım imalı lâflar etti, ifşaat filân gibi tehditler öne sürdü. Kimi Türklerin dedi, kimi gayri müslim vatandaşların.

Sonra, salâhiyetli bir zat, yüz milyonların mübalâğalı olduğunu, sekiz on milyondan ibaret bir para kaçırma işi karşısında bulunduğumuzu söyledi.

Hasılı, işin iç yüzü bir türlü anlaşılamadı.

Bu gidişle anlaşılamıyacak da!

Öyle ya, bankalar, kasalarında duran paraların ne kadarı kimin parasıdır,, söylemezler. Para ile iman kimdedir, bilinmez. Kaidesi Maliye ve banka mahfillerinde de caridir.

Öyleyse, ne diye kurcalayıp duruyoruz da, zenginin parasile çenesi yorulan züğürtlüğümüzü bir kere daha tescil ettiriyoruz?

Bir takım kimseler, son harpte, manifatura eşyasile karışık zeytinyağlı, peynirli, sade yağlı, vesaireli namus, vicdan, hakikat, insanlık, şeref satmış. Manifatura, yağ, peynir vesaire paralarını buradaki sermayeye eklemiş, namus, vicdan, haysiyet vesaireye isabet eden kısımları avucunun içine yerleştirip «Azat, buzat, Nevyork kapısında beni gözet!» demiş, pırradak uçurmuş.

Uçururken görmek gerekti. Gitti gider, dahi gider. Boşuna uğraşmıyalım. Fıkra meşhurdur. Zenğin bir adamın uşağı, aylıklarını biriktirip bir sarı lira edinmiş. Para parayı çeker lâfını işitmişliği var ya. Efendisi evde yokken, kasanın başına koşmuş, tek liracığını kasanın anahtar deliğinden uzatmış. Mıknatıs gibi içerideki liraları dışarı çekecek. Zahir, anahtar deliği büyücekmiş ki, kendi lirası içeri kaçmış.

Zavallı uşak, akşam üstü, efendisine dert yanmış, para parayı çeker dediler de inandım, demiş, liracığını geri istemiş.

Efendi gülmüş:

— Doğrudur, oğlum, demiş; para parayı çeker ama senin ufacık bir yanlışın var. Büyük para küçük parayı çeker, küçüğü büyüğünü değil.

Bizim insaf ve insanlık madrabazlarının mini minicik milyonlarını da Amerikadaki kasalarda yatan milyonlar çekti.

Geçer

Betarz-ı kudemâ

Nûş eden câm-ı lebinden âb-ı hayvandan geçer
Kâkülünden koklıyan bûy-i gülüstandan geçer.

Nûr alanlar vech-i pâkinden ilâ yevm-il-kıyâm
Mâh-ı rahşandan geçer, mihr-i dirahşandan geçer

Seyreden -bir kerrecik olsun- ruh-ı rengînini
Lâleden, gülden geçer; yâkut-ü mercandan geçer

Görse gülşenden geçerken kim o tûbâ-kameti
Zanneder sultân-ı hûran bâğ-ı rıdvandan geçer

Görmesem bir gün onun ben çeşm-i deryâ-fâmını
Bî hesâb emvâc-ı mihnet kalb-i sûzandan geçer.

Ez-kazâ bir gün temâşâ etse (Tahir) zülfünü
Mâl-ü sâmandan geçer, hattâ apartmandan geçer

Anlatın, (Lokman Hekim Hâfız Cemal)i rinde kim
Hasta-i hicran olan dârû-yı lokmandan geçer

Kalmamış dünyâda hiç cânân için candan geçen
Şimdi âşıklar ya cânandan, ya cüzdandan geçer

Muhtekirden umma insanlık, o vurgun gördü mü
Dinden, îmandan geçer; insâf-u vicdandan geçer

İçse şâyet bir kadeh sahbâ şu (Fahreddin Kerim)
Kahveden, çaydan, hoşaftan, sütten, ayrandan geçer

Gör ne dürler gönderir gitsin de bir (Yahya Kemal)
Çünkü Hindistâna yol deryâ-yı (Umman)dan geçer

Garba heyetler gider üst üste ammâ ey (Saka)m
Sanma işler hadde-i tetkik-u im'andan geçer

Yoktur artık bahseden asla çakaldan, tilkiden
Şimdi meclislerde söz hep (Pars)la (Kaplan)dan geçer

Âkıbet âr-ü hicâbından esîr-i ye's olur
Kim ki mis-li mîr-i (Ken'an) ah-ü peymandan geçer

Gün gelir (Cahid)le (Yalman) dost olur, âlem bu ya
Gün gelir mîr-i (Peker), (Mümtaz)ı devrandan geçer

Haklıdır susmakta hâlen memleket şairleri
Çünkü gark-ı ye's olan bülbüller elhandan geçer

Sabret ey (Râsıd) ki bir gün millet-i mihnet-keşin
Nâil-i amâl olur, feryâd-u efgandan geçer

Râsıd

YAĞMURLU GÜNLERDE :
— Çukurovaya mı geldik?
— Hayır, Balıkpazarına!

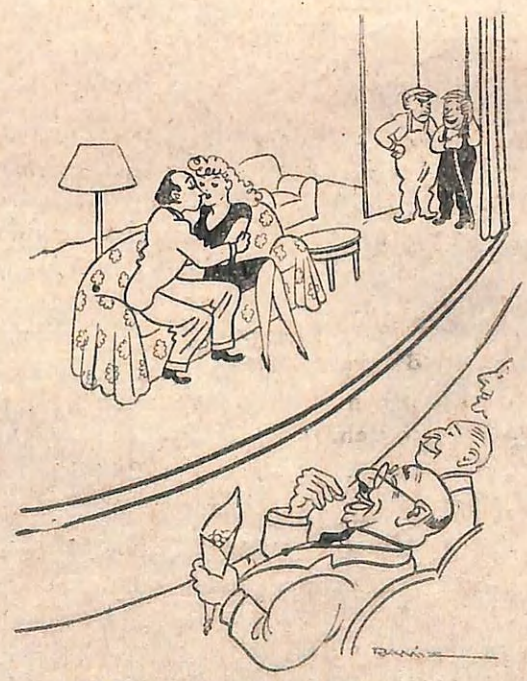

— Haydi perdeyi kapatsana...
— Bir dakika geç kapatayım diye artist bana beş lira vadetti!

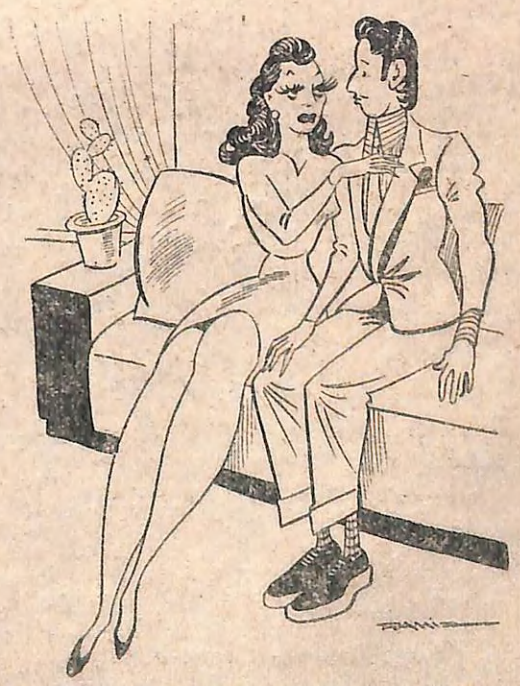

— Sana bir müjde vereyim de sevin.. Babam evlenmemiz için izin verdi..
— Oh oh, kaç ay izin verdi!

KISMETİNDE OLANIN

KAZIKLAR

HAMDİ VAROĞLU

Çukurovadaki su baskını felâketi, bundan birkaç sene evvel, Dil iskelesindeki şimendifer köprüsünü sürükleyip götüren büyük seli aklıma getirdi.

O büyük sel, şimdiki facianın yanında devede kulaktı. Pek pek, trenlerin intizamını bozdu, yolcuları lüzumsuz bir deniz seyahatine mecbur etti. Hattâ bir de komik tarafı bile vardı. Zaten ben de şimdi onu anlatacağım.

Dil iskelesinin içeri kısımlarındaki sel geçidinde çok eskiden kalma bir taş köprü varmış. Bu köprü, mimar Sinanın eseri imiş. Dedelerimizin her diktiği âbide gibi, bu köprü de, senelerin sellerini hiçe sayan, fırtınalara (hasbi geç) diyen, yağmurları, selleri sudan işler telâkki eden, zelzelelere kuru gürültü nazarile bakan sağlam yapılardanmış. Göğüs germediği tabiî âfet, atlatmadığı su baskını kalmamış.

Gel zaman git zaman, günün birinde, bu köprü bizim neslin eline geçmiş. Bizim nesil bir de bakmış ki, köprünün hali fena. O tarafları sık sık basan azgın sular bir kabardı mı, artık pek ihtiyarlayan köprüyü maazallah, sürükleyip götürecek! Mühendisler, mimarlar, işçiler üşüşmüşler, en modern usullerle çalışarak, köhne köprüyü dört tane muazzam beton kazıkla sağlamlaştırmışlar. Oh, çok şükür! Korkulan sel yetişmeden köprü kurtulmuş! Selin geleceği varsa göreceği de var.

Derken, mevsim icabı, sel gelmiş. Yıllardan ve yıllardan beri olduğu gibi köprüyü haşır haşır kaplamış, zangır zangır sarsmış, sonra öfkesi geçmiş, tekrar yatağına dönmüş. Koşup bakmışlar. Köprü, lök gibi yerinde oturuyor, kılına hata gelmemiş. Tabiî değil mi ya! Bizim neslin kaktığı kazıklar öylesine kazık ki... A! Kazıklar? Köprü duruyor amma, meşhur beton kazıkların dördü de sizlere ömür! !

— *Merhaba Memiş efendi..*
— *Efendilik de nirden çıktı?*
— *Haberin yoh mu? Köylü efendi oldu!*

— *Demokrat Parti yıkılacak diye ödüm koptu. Memleket meselelerini bir tarafa bırakıp birbirlerine girdiler, meğerse kavga ödenek meselesi üzerine imiş...*
— *Elbette, evvelâ can ,sonra cânan!*

Kazıklar nereye girdi yahu? diye aramışlar, taramışlar, bulamamışlar.

Bana sorsalardı, biliyordum, söylerdim kazıkların nereye girdiğini.

Men'i israfat:

Bir tarihte, düğünlerdeki israfların önüne geçmek için bir kanun çıkarılmıştı. Adı da Men'i İsrafat Kanunu idi. Meğer bu kanun hâlâ yürürlükte imiş. Ulus gazetesi Aydın muhabirinin bildirdiğine göre de, maddeleri iyi tatbik edilemediği için yeni bir talimatname hazırlanmış. Bu talimatname, gûya, umumî bir memnunluk la karşılanmışmış.

Umumî memnunlukla karşılanan talimatnamenin komik mi komik bir maddesi var: çalgıcılara, davetliler veya düğün sahipleri tarafından her hangi nam altında para ve eşya vermek yasakmış. Buna rağmen, israf hâlâ devam ediyormuş.

Ömrümde, iler-tutar yeri bu kadar yok bir yazı okumamıştım.

A benim efendim, bir kere bu ne biçim talimatnamedir ki, çalgıcıya çalgı çaldırtır da para verdirmez. A yol, saz şairi mi bu ki pîr aşkına saz tınfırdatrsın?

Bu bir. İkincisi, umumî memnunluğu mucip olan kararnameye rağmen israfın devam edişi. Mademki israf devam ediyor, demek ki, umumî memnunluk namevcut. Hulâsa, karışık iş.

Ama, Men'i İsrafat Kanunun bir canlanma alâmeti gösterdiği muhakkak. Kıyas tarikile, Tekel idaresi bile, her sene etrafa peşkeş çektiği elli bin liralık Tekel maddesine dört elle sarıldı,. peşkeşi kesti. İbreten lissairîn,

Çömezin Röportajları:
86
Kendi kendine konuşuyor:

Çizen: RAMİZ

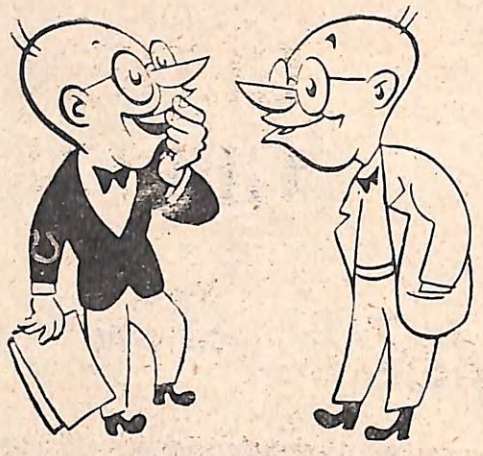

— Yaşamak için insanın çok akrabası olmalı mı?

— Hayır, bir tek dayısı kâfidir!

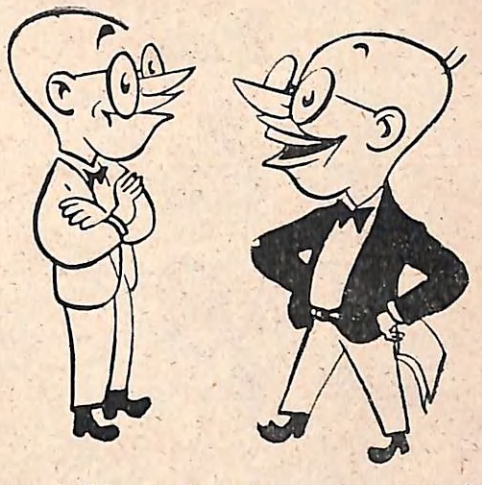

— Hayatında kimsenin önünde boyun eğdin mi?

— Yalnız berberimin önünde!

— Doğru söyliyeni dokuz köyden kovarlarmış..

— Zannetmem, öyle olsa köylerimiz bomboş kalırdı!

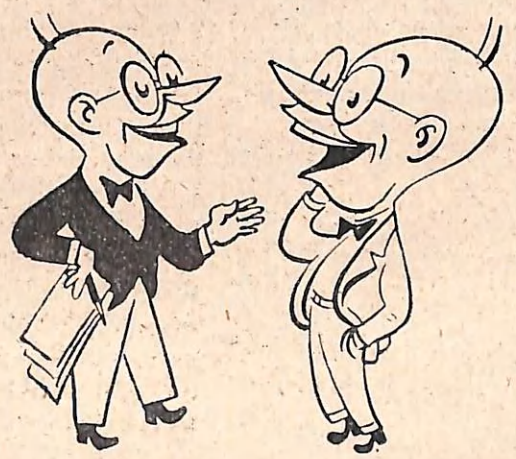

— Tenasuh doğru olsaydı dünyada en çok hangi hayvan bulunurdu?

— Geyik!

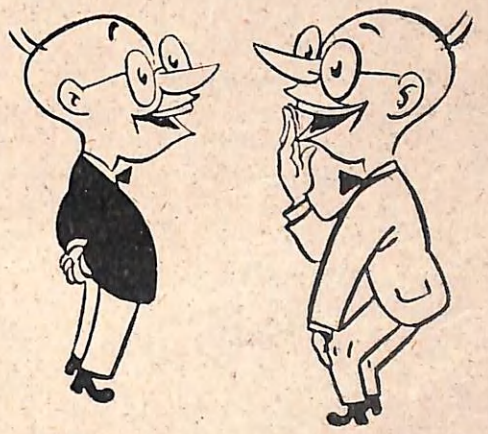

— Konserlere niçin gitmiyorsun?

— Çalanları seyretmekten bıktım da ondan!

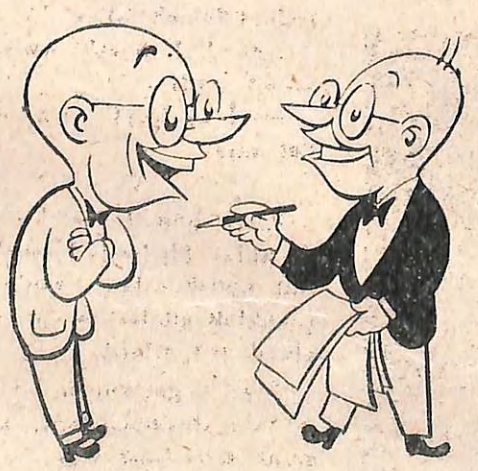

— Kafadan çıkan şeylere fazla kıymet verilmiyormuş.

— Yalan, lokantalarda bir beyin iki lira!

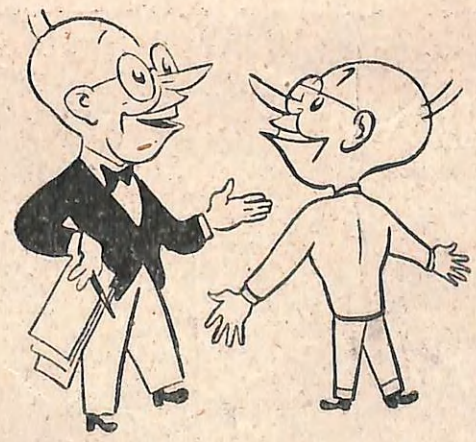

— Kendini beğendirmek için çare nedir?

— Hiç bir şeyi beğenmemek!

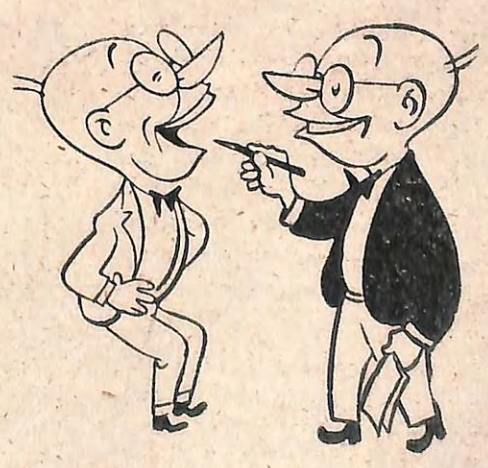

— Yükseğe çıkmak için baston lâzım diyorlar.

— Yanlış, piston lâzımdır!

Hikâye

ELDEN GELEN

Yazan :
Çal ÇENE

Nedret, onu, Kemali gördüğü gün, bütün vücudünü bir ürperme sarmış; eski, geçmiş günlerin birer intikam ilâhı gibi yakasına sarılacağını sanmıştı. Evet, Kemal karşısındaydı. O, çocukluk arkadaşı; o, onbeş, onaltı yaşındayken kendisine sevdalı gözlerle bakan Kemal karşısındaydı. Kocası Raif takdim ediyordu:

— Kemal Cansever. Mühendis. Mektep arkadaşım.

Kemal, ayni sevdalı gözlerle, ona bakıyor, bir şey söylemiyor: fakat, eskiden sevdiği genç kız Nedrete nasıl bakıyorsa ayni gözlerle onu süzüyordu.

Nedretin kalbi duracak bibiydi. Bir şey söylemesi, evine hiç bir erkek arkadaşını getirmiyen bu kıskanç Raifin şüphesini uyandırmadan bir şey söylemesi ve Kemalin kendisine de pek yabancı olmadığını anlatması lâzımdı.

Çünkü, Kemali kaybettikten ve Raifle evlendikten sonra, sevilmenin ne demek olduğunu anlamış; Kemalin sükûtî, fakat içten, derinden seven kalbinin büyüklüğüne hükmetmişti. Kocasile en mahrem anlarında bile, kendisini Kemalle sanıyor, ancak bu surelte zevke, saadete erebiliyordu.

Kemal, onun için kaybedilmiş bir aşk ilâhı idi. Şimdi onu, karşısında, gelli felli bir adam, bir mühendis olarak görmesi, nadim kalbine bir neşe ve heyecan vermişti.

Kocası Raif, çok zengin bir tüccardı. Çirkindi. Asil bir ailenin çocuğuydu. Zaten ailesi de, Nedreti, bunun için ona vermişlerdi.

— Kızımız, mes'ut bir istikbali ancak Raif Beyin evinde bulur.

demişler, ala ala heylerle, düğün yaptırmışlardı. Fakat, Nedret, çocukluk günlerinde tanıdığı bir ip cambazı kadar çevik, bir Yunan ilâhı gibi güzel Kemali, hatırasından bir türlü çıkaramıyordu.

Kemal, süt ninesinin kardeşinin oğluydu.

Eski bir ailenin oğlu olan Nedretin babası, saray mensubinindendi. Padişah, onsuz edemez:

— Muhyittin Paşa nasıl tensip buyururlarsa, bu iş öyle olur!

derdi.

Kemal, okuyordu. O devirde rüştiyeyi bitirmiş, idadîye başlamıştı. Nedret de, hususî olarak rüştiye tahsilini alıyor, denebilirdi. Uysal, iyi ahlâklı bir çocuk olan Kemal, Nedretin annesi tarafından sık sık konağa davet edilir:

— Onun Fransızcası fena değil, gelsin de Nedrete biraz yardım etsin!

denirdi.

Bu davet, tabiî, sütnine ve akrabası tarafından minnetle kabul edilir ve küçük Kemal, Nedrete Fransızca dersi vermek için konağa gelirdi. Ama, iki genç, daima Fransızca dersini ihmal ederler, oyun oynamağı daha faydalı sanırlardı.

Meselâ, Kemal, Nedretin dehşetten açılan gözleri önünde, dimdik çitlenmik ağacının en ince dallarına kadar tırmanır, onu çığlıklar atmağa sevkeder, her seferinde de:

— Ne olursun Kemal abi, in artık!

dedirtmeden ayaklarını toprağa basmazdı.

Kemal:

— Küçük Nedret! derdi. Bu ağaca çıkmamdan o kadar korkulacak ne var?

Göz gördü gönül sevdi seni ey yüzü mahım
Kurbanın olam var mı benim bunda günahım

Nedret, başını iki tarafa sallar:

— Bilemezsin Kemal ağabeyciğim, derdi. Içim bir tuhaf oluyor: Sen, düşecek ve ölecekmişsin sanıyorum.

Kemal, ona, garip bir ışıkla yanan gözlerini diker ve her defasında da hiç bir şey söylemezdi...

Bir müddet sonra Nedret, artık Kemali göremez olmuştu. Onu görmek, onunla konuşmak için sarfettiği gayretler boşuna gidiyordu.

⁂

Kocasının takdim etmesinden sonra Kemal, onlara sık sık gelmeğe başladı. Raife, bir birlerini eskidenberi tanıdıklarını söylememişlerdi. Bir gün Nedret, yalnız kaldıkları bir anda Kemale:

— Beni, dedi. Kocamdan gizli bir yere götürmek istemez misin?

O, aşkının kefaretini bu suretle ödemek istiyordu.

Kemal, hep eski uysallığile cevap verdi:

— Hay hay! Yarın vaktin var mı?

⁂

Ertesi gün, bir otel odasında idiler. Nedretle Kemal, bol bol öpüşüyorlar, sanki eski çocukluk günlerinin intikamını almak istiyorlardı.

Saatler geçiyordu. Kemal, gitgide durgunlaşıyor, ağırlaşıyor, tatsızlaşıyordu.

Nedret dayanamadı:

— Sevgilim! dedi. Neden böyle durgunlaşıyorsun?

Kemal, sıkıla sıkıla cevap verdi:

— Affedersin sevgilim. Ben doğuştan kusurluyum da... onun için...

FIKRALAR

Halâs

Sokakta arkadaşına rastgeldi:

— Bir haber duydum. Bilmem sahi mi? diye sordu. Karından ayrılmışsın, öyle mi?

Otekisi cevap verdi:

— Evet. Biliyorsun; ne zamandanberi geçinemiyorduk. Nihayet boşandım, kurtuldum. Kendisini eski vazifesine iade ettim: Daktilom olarak çalışıyor.

Zavallı

Memleketimizin meşhur fabrikatörlerinden Yahya Kerim, İzmire gelmiş, Fuar gazinosuna gitmişti. Etrafını derhal tanıdıkları çevirdi. Neşeli neşeli konuşmağa, gülüşmeğe başladılar.

Bir aralık Yahya Kerim, uzun zamandanberi görmediği bir ahbabını sordu, ona:

— Seninkini görme! dediler. Bir oldu, bir oldu. Burnu Kafdağının arkasında, kimse ile konuşmuyor, kimseyi beğenmiyor: «Benim evimden içeriye abdallar, yalancılar, ahlâksızlar giremez. Kapım onlara ebediyen kapalı kalacak!» diyor.

Yahya Kerim üzülmüş gibi dizlerini döğmeğe başladı:

— Yok canım, dedi. Vah, vah! demek, kendisi de sokakta kaldı ha?

Pâye

Persefon şairi Salih Zekinin neşesi üzerindeydi. Necip Fazılı görünce:

— Vay efendim, Allah ömürler versin! diye selâmladı. Dünyanın en büyük şairi nasıllar?

Kısaküreğin de o gün tavazuu üzerindeydi. Kendisinden pek beklenmiyen bir cevap verdi:

— Affedersiniz, üstadım! Zatıâlileri şairliği ne zanmandanberi bıraktılar?

Aynen iade..

Nişanlılar bozuşmuşlardı. Delikanlı:

— Madem artık ayrılıyoruz, dedi. Sana verdiğim küpeleri, bilezikleri, kolyeleri geri ver!

Kız:

— Geri verdim ya! dedi. Git kuyumcuya sor. Hepsi sahte imiş!

Baklava ile oklava

Asaf Halet Çelebi, paltosunun yakasını kaldırmış, bir arkadaşı ile birlikte bizim yokuştan aşağı iniyorlar ve konuşuyorlar, havaların bozmasından, kışın kendini geç fakat güç gösterdiğinden bahsediyorlardı.

Arkadaşı:

— Eh, dedi, birkaç güne kalmaz, odun, kömür fiatları fırlar. Bu sene yine oduncular baklava, börek yiyecekler galiba, ne dersin?

Asaf Halet Çelebi cevap verdi:

— Vallahi, dedi. Onu bilmem amma, bizim züğürt arkaşlardan bir çoklarının karılarından oklava, kürek yiyeceklerine yemin edebilirim.

Haşlama

Bahar geldi derken kışın birdenbire kendini göstermesi hayli kılükali mucip oldu.

Kahvede de bunu konuşuyorlardı.

Biri:

— Hava da tıpkı bizim karı gibi, dedi.

Bir başkası sordu:

— Pek mi sert?

— Hayır, O da bizimki gibi evvelâ güleryüz gösterip sonra haşlıyor.

Koydunsa bul

Güzel Sanatlar Akademisinde, serginin açıldığı gün, davetlilerden bir bayan, ressam Leopold Levi ile konuşuyordu:

— Neden bimem, dedi. Sanatkârlar ekseriya kadını mevzu olarak ele alırlar. Bunun sebebini izah edebilir misiniz?

Leopold Levi cevap verdi:

— Gayet basit! Kadınları başka türlü ele geçirmek mümkün değil de!

Tenbihli

Evlenmelerinin ilk yıldönümünde bir ahbabı, âdet yerini bulsun diye, «Son Telgraf» baş muharriri Ethem İzzet Beniceye ufak bir hediye getirmişti. Ethem İzzet arkadaşına bu hediyeden dolayı çok memnun olduğunu söylüyor, tekrar tekrar:

— Teşekkür ederim, aziz dostum! diyordu.

Hediye getiren zat, alçak perdeden alarak:

— Rica ederim, dedi. Ne münasebet! Teşekküre değer bir şey değil ki...

Ethem İzzet Benice gülümsedi:

— Doğru, dedi, onu ben de biliyorum ama, ne yapayım ki, karım tenbih etti...

Rüya

Genç ressam, nihayet iymana gelmiş, eskileri üstat olarak tanımaya tenezzül etmişti. Çallı'ya eserlerini gösterirken:

— Bunların hiç birini ben o kadar beğenmiyorum, üstadım, diyordu. Rüyalarımı bir türlü hakikat yapamıyorum. Ne tavsiye edersiniz acaba?

Çallı gereken tavsiyede bulundu:

— Uyan, oğlum, uyan!.

Görüş farkı

Gazi Terbiye Enstitüsü Müdür Muavini edebiyatçı Mustafa Nihadı, bir gün arkadaşları, yüzü gözü sargı içinde gördüler ve merakla sordular:

— Ne o? Bir çarpışmaya mı kurban gittin?

Mustafa Nihat içini çekti:

— Evet, dedi. Görüşüm yüzünden.

Dinliyenlerin merakı büsbütün artmıştı. İçlerinden biri sordu:

— Ya? Demek siyasi bir görüş farkı yüzünden biriyle kavga ettin ha?

Mustafa Nihat güldü:

— Hayır; birader? dedi. Miyopluk yüzünden. Kapı ile çarpıştım!..

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden:
RAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer:
Cumhuriyet Matbaası - İstanbul

TOMBUL TEYZE

Tombul Teyze — Kendime bir kazak yapıyorum..
Sıska Dayı — Ben kâfi değil miyim, karıcığım?!

T.T POSTASI

Kemalpaşa: İsmail Hakkı Onur:

S — Sevgili Teyzeciğim,

Bir insan acaba şişmanlamak için bünyesine ne tarzda bir istikamet vermelidir. Bunun sırrına bir türlü vâkıf olamadım, bir defa da sizin tavsiyenize müracaati düşündüm. Bu hususta cevabınızı lûtfederseniz memnun kalacağım. Derin hürmetlerimle...

C. — Şişmanlığın istikameti yoktur. O her istikamete birden yürür.

Semizliğin çaresi ise herhangi işte istikamet göstermemektedir. Tombulluğa gelince: O Allah vergisi olduğundan kazanç vergisi gibi hesapla kitapla olmaz!